

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשָׁת בְּרֵאשִׁית

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֻּרַךְ ב' - חֻלְקָה

קוֹנְטֵרְס 35

מוֹפָץ לֵלֵא מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵ"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

[המשך מקונטרס הקודם] ועוד ידוע, ששנה אחת בימי הרה"ק ר' ברוך ממעז'בוז' זיעוכי"א, היה קטרוג גדול על בני ישראל, ולא הצליחו צדיקי הדורות לבטל את הקטרוג, עד שאמר ר' ברוך, שהזכות שעושים בני ישראל סעודה בעת סיום מסכת, ומזמינים את חבריהם, צריך לבטל את הגזרה - וכך הנה.

ובשו"ת אגרות משה (אורח חיים חלק א סימן קנו) גם כן מאריך לבאר, שכל סיום ספר שהוא, וכן כל מצווה המתמשכת זמן רב, ובפרט מצווה שנעשתה בחבורה, יש לה דין של סעודת מצווה. וז"ל: "בדבר אם יש להחשיב סעודת מצווה לפטור הבכורים מהתענית ערב פסח, ולאכל בשר מראש חודש אב עד התענית. גם כשמסיימין בחבורה שלומדים מקרא בעיון, והרב דורש לפניהם מדרשות חז"ל על הפסוקים, שדעת כתרה"ר שגם זה נחשב סעודת מצווה כסיום מסכת". "אבל מכל-מקום נראה לעניות דעתי שהדין אמת, דאף למוד בעיון הספרים של תורה שבכתב, נמי יש להחשיב הסיום סעודת מצווה, דהא מצינו דלאו דוקא סיום מסכת ללמד, אלא כל מצווה שנמשכה משך זמן, נמי יש שמחה בסיימה, כדאיתא ברשב"ם בבא בתרא (דף קכ"א) בטעם רבה ורב יוסף דיום טוב של חמשה עשר באב הוא משום שפוסקין בו מלכרות עצים למערכה, לפי שבאותו יום היו משלימין מצווה גדולה כזאת", "אבל על כל פנים יש ללמד מזה, שיש לעשות שמחה לגמור כל מצווה, ולכן באנשים מיוחדים שעושים מצווה משך זמן, יש להן לעשות סעודה לשמחתם, כי שמחה אחרת כמו לעשות את היום ליום טוב לא שייך ביחידים, אבל סעודה הא מצינו שעושים יחידים לגמור מצוותם בסיום מסכת, וכמו כן הוא לגמור מצווה אחרת, מאחר שחזינו שיש לעשות שמחה בגמור כל מצווה". עד כאן.

ועין בהגר"א (יו"ד סוף סי' רמ"ו ס"ק ע"ו), שהוכיח מהרשב"ם לזה שבסיום מסכת צריך לשמוח ונקראת סעודת מצווה. ומפרש בניי (ב"ב שם קכ"א) סתם בכל מצווה שקשה שלימה עושים שמחה ומשתה ויום טוב, עיי"ש. ואם כן ודאי יש ללמד מזה, שגם למוד מקרא בחבורה שנמשך איזה זמן שלא גרע מכל מצווה שיש לעשות שמחה ומשתה, והיא נחשבת סעודת מצווה כשגומרין איזה ספר כשלמדו בעיון. אבל פשוט, שהוא רק כשלמדו כפי פרוש אמת, שהוא כאחד מפרושי רבותינו הראשונים, ולא בפרושים מאנשים דעלמא שרבו בודאים ואינם אמת, והרבה יש גם כעין מגלה פנים בתורה שלא כהלכה. ידידו, משה פיינשטיין. [המשך בעמוד האחרון]

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

0722-990044

ניתן לשמוע שיעורים בדה היומי של:

- תיקוני זוהר,
- זוהר הקדוש,
- ספרי קבלה,

• ובזוהר היומי של החוק לישראל

בקרוב יתווספו עוד ועוד שיעורים

טעמו וראו כי טוב!!!

הרוצה לזכות הרבים בפרסום שיעורים שנאמרו ברבים, נא ליצור קשר:

0548-436784 או בפקס 02-9951300

קול הזוהר 0722-990044

קול הזוהר נשמע בארצינו

היו בעולם שהוא צריך זה? אלא ודאי הכל על האילן הזה היה. משום שבו אחוזים כל המצוות הללו. שכל מי שנוטל אותו בלבדו, עושה פרוד. ונוטל אותו באוכלוסים שלמטה שאחוזים בו, ונטל עבודה זרה ושפיכות דמים וגלוי עריות. עבודה זרה באותם גדולים ממנים. שפיכות דמים תלויים באילן הזה שהוא בצד גבורה. וסמאל"ל ממנה על זה. גלוי עריות אשה היא, ואשה נקראת, ואסור לזמן את האשה בלבדה אלא עם בעלה שלא יהיה חשוד בגלוי עריות. ועל זה בכלם הצטוו באילן הזה. כיון שאכל ממנו, עבר בכלם, שהרי הכל אחוז בו.

רבי יהודה אמר, ודאי דבר זה כן הוא, שאסור להתניח עם אשה בלבדה אלא אם כן בעלה עמה. מה עשה אותו רשע? אמר, הרי הגעתי לאילן הזה ולא מתתי, גם את קרבי וגיעי בידך ולא תמותי. ודבר זה הוא הוסיף לה מעצמו.

מיד ותרא האשה כי טוב וגו'. במה ראתה? אמר רבי יצחק, אותו אילן [שהוא] העלה ריחות, כמו שגאמר (בראשית כו) פריח שדה אשר ברכו ה'. ובגלל אותו ריח שהיה עולה, חמדה אותו לאכל ממנו. רבי יוסי אמר, ראיה היתה. אמר לו רבי יהודה, והרי פתוב ותפקחנה עיני שניהם? אמר לו, ראיה זו בשעור של האילן לקחה אותו וניא שעור חלב היתה, שכתוב ותרא האשה וקא. ותרא האשה כי טוב - ראתה ולא ראתה. כי טוב - ראתה כי טוב ולא התישבה בו. מה פתוב אמר כן? ותקח מפריו, ולא כתוב ותקח ממנו. והיא נדבקה במקום הנאות, וגרמה לכל

בעלמא דאיהו אצטריך דא. אלא ודאי כלא על האי אילנא הוה.

בגין דביה אחידן כל אלין פקודין. דכל מאן דנטיל ליה בלחודוי עביד פרישו. ונטיל ליה באוכלוסין דלתתא דאחידן ביה. ונטיל עבודה זרה ושפיכות דמים וגלוי עריות. עבודה זרה באנון רברבי ממנן. שפיכות דמים בהאי אילנא תליין דאיהו בסטר גבורה. וסמאל"ל אתפקד על דא. גלוי עריות אשה היא ונתתא אקרי. ואסיר לזמנא לנתתא בלחודהא אלא עם בעלה דלא יהא חשוד בגלוי עריות. ועל דא בכלהו אתפקד בהאי אילנא. כיון דאכל מניה בכלהו עבר, דהא כלא אחיד ביה.

רבי יהודה אמר ודאי מלה דא הכי הוא. דאסיר לאתניחא עם אנתתא בלחודהא אלא אם כן בעלה עמה. מה עבד ההוא רשע. אמר הא מטיתי להאי אילנא ולא מתי אוף את קרבי ומטי בידך ביה ולא תמות. ומלה דא הוא אוסיף לה מגרמיה.

מיד ותרא האשה כי טוב וגו'. במה חמאת. אמר רבי יצחק ההוא אילנא (שדה) סליק ריחין במה דאת אמר, (בראשית כו) פריח שדה אשר ברכו יי. ובגין ההוא ריח דהוה סליק חמדת ליה למיכל מניה. רבי יוסי אמר ראיה הוה. אמר ליה רבי יהודה והא כתיב ותפקחנה עיני שניהם. אמר ליה האי ראיה בשיעורא דאילנא נקטת ליה (נ"א שיעורא דלכא תות)

דכתיב ותרא האשה דייקא:

ותרא האשה כי טוב. חמאת ולא חמאת. כי טוב. חמאת כי טוב ולא אתיישבת ביה. מה כתיב לבתר ותקח מפריו ולא כתיב ותקח ממנו. והיא אתדבקה באתר דמותא.

העולם מות. והפרידה חיים
ממות, ובחטא זה גרם פרוי
להפריד אשה מבעלה, שהרי
קול מדבור לא נפרידים
לעולמים. ומי שמפריד קול
מדבור, מתאלם ולא יכול לדבר.
וכיון שנטל ממנו דבור, נתן
לעפר.

אמר רבי שמעון, כתוב (תהלים
לט) נאלמתי דומיה החשיתי
מטוב וכאבי נעבר. נאלמתי
דומיה, פסוק זה אמרה אותו
כנסת ישראל בגלות. מה
הטעם? בגלל שקול מנהיג את
הדבור, כיון שהיא בגלות. קול
נפרד ממנה, ודבור לא נשמע,
ועל זה נאלמתי דומיה וגו'. מה
הטעם? בגלל שהחשיתי מטוב,
שלא הולך קול אפה. וישראל
אומרים (שם סה) לך דומיה תהלה.
מה זה דומיה? זו תהלה לדוד,
שהיא דומיה בגלות ושותקת
בלי קול. אמר רבי יצחק, מה זה
לך? בגללך היא דומיה ושותקת
שהסתלק ממנה קול.

השרמה מההשממות (סימן לה)
ובדוא מחיר יין וחלב (ישעיה נה).
מהו יין וחלב? מה ענין זה אצל
זה? אלא מלמד שהיין הוא
פחד, וחלב הוא חסד. ומפני מה
הזכיר יין תחילה, מפני שהוא קרוב אלינו
קרוב אלינו יותר. יין וחלב עולה
על דעתך? אלא אמר, דמות יין
וחלב: ע"כ.

ותקח מפריו, הרי שנינו
שסחטה ענבים ונתנה לו, וגרמו
מות לכל העולם. שהרי אילן זה
בו שורה המות, והוא אילן
ששולט בלילה. וכשהיא
שולטת, כל בני העולם טועמים
טעם מות. אלא אותם בני
האמונה מקדימים ונותנים לה
נפשם בפקדון. ובגלל שהוא
בפקדון, חוזרות הנפשות

וגרימת לכל עלמא מותא. ואפרישת חיי מן
מותא. ובחובא דא גרים פרישותא לאפרישא
אתתא מבעלה. דהא קו"ל מדבור לא
מתפרשן לעלמין. ומאן דמפריש קול מדבור
אתאלם ולא יכול למלא. וכיון דאשתקל
מניה מלולא אתייהיב לעפרא.

אמר רבי שמעון כתיב, (תהלים לט) נאלמתי
דומיה החשיתי מטוב וכאבי נעבר.
נאלמתי דומיה. האי קרא כנסת ישראל אמרו
בגלותא. מאי טעמא בגין דקול מדבר ליה
לדבור. כיון דאיהי בגלותא קול אתפרש
מניה ומלה לא אשתמע ועל דא נאלמתי
דומיה וגו'. מאי טעמא בגין דהחשיתי מטוב
דלא אזיל קול בהדה. וישראל אמרי (תהלים סה)
לך דומיה תהלה. מאי דומיה, דא תהלה
לדוד. דאיהי דומיה בגלותא ושתיקא בלא
קול. אמר רבי יצחק מאי לך. בגינה איהי
דומיה ושתיקא דאסתלקא מנה קול.

השלמה מההשממות (סימן ל"ח)

ובדוא מחיר יין וחלב, (ישעיה נ"ח) מאי יין וחלב,
מה ענין זה אצל זה. אלא מלמד
שהיין הוא פחד וחלב הוא חסד. ומפני מה
הזכיר יין תחילה, מפני שהוא קרוב אלינו
יותר, יין וחלב סלקא דעתך, אלא אימא דמות
יין וחלב. ע"כ. (עד כאן מההשממות)

ותקח מפריו הא תנינן סחטה ענבים ויהבת
ליה וגרימו מותא לכל עלמא.
דהא אילנא דא ביה שריא מותא. והוא
אילנא דשלטא בליליא. (דף לו ע"ב) וכד
איהי שלטא כל בני עלמא טעמו טעמא
דמותא. אלא אנון בני מהימנותא מקדימי
ויקהבו ליה נפשיהו בפקדונא. ובגין דאיהו
בפקדונא. אתהדרו נפשאן לאתרייהו. ועל

למקומם, ועל זה (תהלים צב)
וְאִמּוֹנְתְךָ בְּלִילוֹת כְּתוּב.

וְהַתְּפַקְחָנָה עֵינֵי שְׁנֵיהֶם. רבי חייא
אמר, שְׁהָרִי נִפְקָחוּ לְדַעַת רְעוֹת
הָעוֹלָם מֵהַ שְׁלֵא יָדְעוּ עַד עַכְשָׁו.
כִּינן שִׁדְעוּ וְנִפְקָחוּ לְדַעַת רַע, אִז
יָדְעוּ כִּי עִרְפָם הֵם, שְׁאִבְדוּ זֶהָר
עֲלוֹן שֶׁהִיא מְכֻסָּה עֲלֵיהֶם
וְהִסְתַּלַּק מֵהֶם, וְנִשְׁאָרוּ עֲרֻמִּים
מִמֶּנּוּ. וַיִּתְּפְרוּ עֲלֵהָ תֵּאֵנָה -
נִדְבְּקוּ לְהִתְכַּסּוֹת בְּאוֹתָם עֲלָמִים
שֶׁל אוֹתוֹ אֵילָן שְׁאִכְלוּ מִמֶּנּוּ
שֶׁנִּקְרָאִים עֲלֵים שֶׁל הָאֵילָן.
וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם חֲגֹרֶת - רבי יוסי
אמר, כִּינן שִׁדְעוּ מִהָעוֹלָם הִזָּה
וְנִדְבְּקוּ בוֹ, רָאוּ שֶׁהָעוֹלָם הִזָּה
מִנְּהַג עַל יְדֵי אוֹתָם עֲלֵים שֶׁל
הָאֵילָן, וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם חֲזוּק לְהִתְחַזֵּק
בָּהֶם בְּעוֹלָם הִזָּה. וְאִז יָדְעוּ כֹל
מִיָּנִי כְּשִׁפְסִים שֶׁל הָעוֹלָם, וְרָצוּ
לְחַגֵּר כְּלֵי זֶן בְּאוֹתָם עֲלֵים שֶׁל
הָאֵילָן כְּדֵי לְהִגָּן עֲלֵיהֶם.

רבי יהודה אמר, אִז נִכְנְסוּ
שְׁלֹשָׁה בְּדִין וְנִדְוָנוּ, וְהָעוֹלָם
הִתְחַזֵּק הִתְקַלָּל וְלֹא עָמַד
בְּקִיּוּמֹו בְּגִלָּל זְהֵמַת הַנְּחֹשׁ, עַד
שֶׁעָמְדוּ יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינַי. אַחַר
כֵּן הִלְבִּישׁ אוֹתָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא בְּלִבוּשִׁים שֶׁהָעוֹר נִהְיָה
מֵהֶם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב כְּתָנוֹת עוֹר.
בְּתַחֲלָה הָיוּ כְּתָנוֹת אוֹר שֶׁהָיוּ
מִשְׁתַּמְשִׁים בָּהֶם בְּעֲלִיּוֹנִים
שֶׁלֹּמְעֵלָה, מִשּׁוּם שֶׁמֶלֶאכִי
הַשָּׂרָת הָיוּ בָּאִים לְהַנּוֹת מְאוֹתוֹ
הָאוֹר. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (שם ח)
וַתְּחַסְּרֵהוּ מְעֻט מַאֲלֵהִים וְכַבֹּד
וְהַדָּר תַּעֲטְרֵהוּ. וְכַעַת שֶׁחֲטָאוּ -
כְּתָנוֹת עוֹר, שֶׁהָעוֹר נִהְיָה מֵהֶם
וְלֹא הִנְפֹּשׁ.

אַחַר כֵּן הוֹלִידוּ בֶן רֵאשׁוֹן. בֶּן
שֶׁל הַזְּהֵמָה הִיָּה. שְׁנַיִם בָּאוּ עַל
חַוָּה וְהִתְעַבְּרָה מֵהֶם וְהוֹלִידָה
שְׁנַיִם, זֶה יֵצָא לְמִינוֹ וְזֶה יֵצָא
לְמִינוֹ, וְרוּחַ שְׁלָחָם נִפְרְדוּ זֶה

דָּא (תהלים צב) וְאִמּוֹנְתְךָ בְּלִילוֹת, כְּתִיב.
וְהַתְּפַקְחָנָה עֵינֵי שְׁנֵיהֶם. רבי חייא אמר דְּהָא
אִתְּפַקְחוּ לְמַנְדַּע בִּישׁוּן דְּעֲלָמָא
מַה דְּלָא יָדְעוּ עַד הַשְּׁתָא. כִּינן דִּידְעוּ
וְאִתְּפַקְחוּ לְמַנְדַּע בִּישׁ. כִּינן יָדְעוּ כִּי עֲרוּמִים
הֵם. דְּאִבְדוּ זֶהָרָא עֲלָאָה דְּהוּה חִפִּי עֲלֵיהוּ
וְאִסְתַּלַּק מִנֵּיהוּ. וְאִשְׁתְּאַרוּ עֲרוּמִים מִנֵּיהּ.
וַיִּתְּפְרוּ עֲלֵהָ תֵּאֵנָה. אִתְּדַבְּקוּ לְאִתְּחַפְּאָה
בְּאֲנוּן צוּלְמִין דְּהוּוּא אֵילָנָא דְּאִכְלוּ מִנֵּיהּ
דְּאִקְרוּן טְרַפִּי דְּאֵילָנָא. וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם חֲגֹרוֹת.
רבי יוסי אמר כִּינן דִּידְעוּ מֵהָאֵי עֲלָמָא
וְאִתְּדַבְּקוּ בֵּיהּ. חֲמוּ דְּהָאֵי עֲלָמָא מִתְּדַבְּרַ עַל
יְדָא דְּאֲנוּן טְרַפִּין דְּאֵילָנָא. וְעַבְדוּ לְהוֹן תְּקַפָּא
לְאִתְּתַקַּפָּא בְּהוּ בְּהָאֵי עֲלָמָא. וְכִדִּין יָדְעוּ כֹל
זֵינֵי חֲרָשִׁין דְּעֲלָמָא. וּבָעוּ לְמַחְגַּר זֵינִין
בְּאֲנוּן טְרַפִּי אֵילָנָא בְּגִין לְאֲגָנָא עֲלֵיהוּ.

רבי יהודה אמר כִּינן תֵּלַת עָאֵלוּ בְּדִינָא
וְאִתְּדָנוּ. וְעֲלָמָא תַתְּאָה אִתְּלַטְיָא. וְלֹא
קִיַּיְמָא בְּקִיּוּמֵיהּ בְּגִין זוֹהֵמָא דְּנַחֲשׁ עַד
דְּקִיַּיְמוּ יִשְׂרָאֵל בְּטוֹרָא דְּסִינַי. לְבַתָּר אֶלְבִּישׁ
לוֹן קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלִבוּשִׁין דְּמִשְׁכָּא
אִתְּהַנִּי מִנֵּיהוּ דְּהָא הוּא דְּכְתִיב כְּתָנוֹת עוֹר.
בְּקִדְמִיתָא הוּוּ כְּתָנוֹת אוֹר דְּהוּוּ מִשְׁתַּמְשִׁין
בְּהוּ בְּעֲלָאִין דְּלַעֲלָא. בְּגִין דְּמֶלֶאכִי עֲלָאִין
הוּוּ אִתְּיִן לְאִתְּהַנָּא מֵהוּוּא נְהוּרָא. דְּהָא הוּא
דְּכְתִיב, (תהלים ח) וַתְּחַסְּרֵהוּ מְעֻט מַאֲלֵהִים
וְכַבֹּד וְהַדָּר תַּעֲטְרֵהוּ. וְהַשְּׁתָא דְּחָבוּ כְּתָנוֹת
עוֹר. דְּעוֹר אִתְּהַנִּי מִנֵּיהוּ וְלֹא נִפְשָׁא.

לְבַתָּר אוֹלִידוּ בְּרָא קִדְמָאָה בְּרָא דְּזוֹהֵמָא
הוּוּ. תְּרִין אָתוּ עֲלֵה דְּחַוָּה וְאִתְּעַבְּרַת
מִנֵּיהוּ וְאוֹלִידַת תְּרִין. דָּא נִפְקַ לְזֵינֵיהּ וְדָא
נִפְקַ לְזֵינֵיהּ. וְרוּחַ דִּילְהוֹן אִתְּפָרְשׁוּ, דָּא
לְסַטְרָא דָּא וְדָא לְסַטְרָא דָּא. דָּא דְּמִי לְסַטְרוּי

וְדָא דְמִי לְסִטְרוּי. מִסְטָרָא דְקִינָן כָּל מְדוּרִין
דְּסִטְרָא דְזִינְיָן בִּישִׁין וְרוּחִין וְשִׁדִּין וְתַרְשִׁין
אַתְיִין. מִסְטָרָא דְהֶבֶל סִטְרָא דְרַחֲמֵי יִתִיר וְלֹא
בְשָׁלִימוֹ. חֲמַר טַב בְּחֲמַר בִּישׁ. וְלֹא אֲתַתְקַן
בְּהִדְיָה עַד דְּאֵתָא שֵׁת וְאַתְמִיחְסוּ מְנִיָּה כָּל
אַנוּן דְרִין דְּזַכָּאֵי עֲלָמָא וּבִיָּה אֲשֵׁתִיל עֲלָמָא.
וּמְקִינָן אֲתִינָן כָּל אַנוּן חֲצִיפִין וְרִשְׁעִים וְחֲזִיבֵי
עֲלָמָא.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בְּשַׁעְתָּא דְחָב קִינָן הוּהוּ
מִסְתַּפִּי. בְּגִין דְּחֲמָא קַמִּיָּה זִינֵי מִשְׁרִינָן
מְזִינְיָן וְאַתְיִין לְקַטְלָא לֵיה. וְכַד אֶהְדֵּר
בְּתַשׁוּבָה מְאִי קָאָמַר הֵן גְּרַשְׁתָּ אוֹתִי הַיּוֹם
מַעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה וּמִפְּנִיךָ אֶסְתַּר. מְאִי מִפְּנִיךָ
אֶסְתַּר. אֶלְא אֶהָא סְתִיר מִבְּנִינָא דִילִי. רַבִּי
אַבָּא אָמַר כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (תהלים כב) וְלֹא
הִסְתִּיר פְּנָיו מִמֶּנּוּ (שמות א) וַיִּסְתַּר מֹשֶׁה פְּנָיו.
וְעַל דָּא וּמִפְּנִיךָ אֶסְתַּר מְאֵנוּן פְּנִים דִּילְךָ אֶהָא
נִסְתָּר דְלֹא יִשְׁגַּחוּן בִּי. וְעַל דָּא וְהָיָה כָּל
מוֹצָאֵי יְהִרְגֵנִי:

וַיֵּשֶׁם ה' לְקִינָן אוֹת לְבַלְתִּי וְגו'. מְאִי אוֹת.
אוֹת אֶחָד מִעֲשָׂרִין וְתֵרִין אֲתוּוֹן
דְּאוּרִייתָא יְהִב עֲלֵיה לְאַגְנָא עֲלֵיה. אָמַר רַבִּי
יְהוּדָה מְאִי דְכְתִיב וַיְהִי בְהִיּוֹתֶם בְּשֻׁדָּה. מְאִי
בְּשֻׁדָּה. דָּא אֲתַתָּא. וְעַל דָּא קָם וְקָטִיל לֵיה.
דְּהָא מִסְטָרָא דָּא יְרִית לְקַטְלָא מִסְטָרָא
דְּסַמְא"ל דְּגָרִים מוֹתָא לְכָל עֲלָמָא. וְקָנִי קִינָן
לְהֶבֶל עַל נוֹקְבִיָּה. רַבִּי חֲזִיָּא אָמַר הָא חֲזִינָן
דְּכְתִיב וַיִּחַר לְקִינָן מְאֹד וַיִּפְּלוּ פְּנָיו עַל דְּלֹא
אֲתַקְבִּיל קְרַבְנִיָּה. אָמַר לֵיה הֲכִי הוּא וְכֹלָא
הוּהוּ לְקַבְלֵיה.

וְאָמַר רַבִּי יְהוּדָה מְאִי דְכְתִיב הֲלֹא אִם
תִּיטִיב שְׂאֵת וְאִם לֹא תִיטִיב לְפִתַּח
חֲטָאת רוּבִץ. אֶלְא הֲכִי קָאָמַר הֲלֹא אִם תִּיטִיב

לְצַד זֶה וְזֶה לְצַד זֶה. זֶה דוּמָה
לְצַד שְׁלוֹ, וְזֶה דוּמָה לְצַד שְׁלוֹ.
מִצַּד שֶׁל קִינָן כָּל הַמְדוּרִים שֶׁל צַד
שֶׁל הַמַּיִנִים הָרְעִים וְרוּחוֹת
וְשִׁדִּים וּכְשָׁפִים בְּאִים, וּמִצַּד שֶׁל
הַבָּל שֶׁל רַחֲמִים יוֹתֵר וְלֹא
בְשָׁלְמוֹת. יִינן טוֹב בְּיִין רַע. וְלֹא
נִתְקַן עֲמוֹ עַד שֶׁבָּא שֵׁת וְהִתְיַחֲסוּ
מִמֶּנּוּ כָּל אוֹתָם דוּרוֹת שֶׁל צַדִּיקֵי
עוֹלָם, וְכוּ נִשְׁתַּל הָעוֹלָם. וּמְקִינָן
בְּאוּ כָּל אוֹתָם חֲצוּפִים וְרִשְׁעִים
וְרִשְׁעֵי הָעוֹלָם.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּשַׁעְתָּא שְׁחַטָּא
קִינָן, הִנֵּה פוּחַד, בְּגַלְל שְׂרָאָה
לְפָנָיו מִיַּי מִחֲנֻת מְזִינִים וּבְאִים
לְהֵרַג אוֹתוֹ. וּכְשֶׁחֲזַר בְּתַשׁוּבָה,
מָה אָמַר? הֵן גְּרַשְׁתָּ אֹתִי הַיּוֹם
מַעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה וּמִפְּנִיךָ אֶסְתַּר.
מָה זֶה וּמִפְּנִיךָ אֶסְתַּר? אֶלְא
אֶהָיָה נִסְתָּר מִהַבְּנִין שְׁלִי. רַבִּי
אַבָּא אָמַר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים כב)
וְלֹא הִסְתִּיר פְּנָיו מִמֶּנּוּ. (שמות א)
וַיִּסְתַּר מֹשֶׁה פְּנָיו. וְעַל זֶה וּמִפְּנִיךָ
אֶסְתַּר, מְאוֹתָם הַפְּנִים שֶׁלְךָ
אֶהָיָה נִסְתָּר שְׁלֹא יִשְׁגַּיְחוּ בִי. וְעַל
זֶה וְהָיָה כָּל מְצָאֵי יְהִרְגֵנִי.

וַיֵּשֶׁם ה' לְקִינָן אוֹת לְבַלְתִּי וְגו'.
מָה זֶה אוֹת? אוֹת אֶחָד מִעֲשָׂרִים
וּשְׁפִים אוֹתוֹת הַתּוֹרָה נִתְּן עֲלָיו
לְהִגֵּן עֲלָיו. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מָה
זֶה שְׁכַתוּב וַיְהִי בְהִיּוֹתֶם בְּשֻׁדָּה,
מָה זֶה בְּשֻׁדָּה? זוֹ הָאֵשֶׁה. וְעַל זֶה
קָם וְהֵרַג אוֹתוֹ. שְׁהָרִי מִצַּד זֶה
יִרְשׁ לְהֵרַג מִצַּד שֶׁל סַמְא"ל
שְׁגָרָם מוֹת לְכָל הָעוֹלָם. וְקָנָא
קִינָן בְּהֶבֶל עַל הַנְּקִבָּה שְׁלוֹ. רַבִּי
חֲזִיָּא אָמַר, הָרִי רְאִינוּ שְׁכַתוּב
וַיִּחַר לְקִינָן מְאֹד וַיִּפְּלוּ פְּנָיו, עַל
שֶׁלֹא הִתְקַבֵּל קְרַבְנֵו. אָמַר לוֹ, כִּף
הוּא, וְהַפֵּל הִנֵּה לְנִגְדוֹ.

וְאָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מָה זֶה
שְׁכַתוּב הֲלֹא אִם תִּיטִיב שְׂאֵת
וְאִם לֹא תִיטִיב לְפִתַּח חֲטָאת
רוּבִץ? אֶלְא כִּף אָמַר, הֲלֹא אִם

עוֹבְדֵךְ שָׁאת. מָאי שָׁאת. כְּדַכְתִּיב (בראשית מט)
יִתֵר שָׁאת דְּהָא בּוּכְרָא שְׁבַחָא אִית לִיה בְּכַלָּא
תְּדִיר. וְתִלְיָא בְּעוֹבְדוּהִי. וְעַל דָּא אַם תִּיטִיב
שָׁאת. וְאִם לֹא תִיטִיב לְפִתַח חֲטָאת רּוּבִין.

תִּיטִיב מִעֲשִׂיךְ, אֲזִי שָׁאת. מַה זֶה
שָׁאת? כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (בראשית מט)
יִתֵר שָׁאת. שְׁהֲרִי לְכַכּוּר יֵשׁ שְׁבַח
יִתֵר בְּכַל תְּמִיד, וְתִלְיָי בְּמַעֲשָׂיו.
וְעַל זֶה אִם תִּיטִיב שָׁאת, וְאִם לֹא
תִיטִיב לְפִתַח חֲטָאת רּוּבִין.

מָאי לְפִתַח. דָּא פִתְחָא (דף 12 ע"א) דְּלַעֲלִילָא
דְּמַגִּינָה נְפִיקִין דִּינִין עַל עוֹבְדִין בִּישִׁין
דְּעַלְמָא. פִּתַח כְּמָה דָּאתָ אָמַר (תהלים קיח) פִּתְחוּ
לִי שַׁעֲרֵי צְדָק. וְלַהֲהוּא פִתַח, חֲטָאת רּוּבִין
דָּא מְלֵאךְ הַמּוֹת. וְהוּא זְמִין לְאַתְפְּרַעָא מִינְךָ.
הָא חֲזִי, בְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה אֲתִילִיד אָדָם. בְּרֵאשׁ
הַשְּׁנָה וְדָאי רְזָא לְעִילָא וְתַתָּא. רֵאשׁ
הַשְּׁנָה לְעִילָא. רֵאשׁ הַשְּׁנָה לְתַתָּא. בְּרֵאשׁ
הַשְּׁנָה עֲקָרוֹת נְפִקְדוֹת. מְנַלְן דְּבְרֵאשׁ הַשְּׁנָה
הָוָה. דְּכַתִּיב, (בראשית כא) וַיִּי פִקֵּד אֶת שָׂרָה וַיִּי
דִּיִּקָּא דָּא רֵאשׁ הַשְּׁנָה. וּבְגִין דְּנִפְיָק אָדָם
מְרֵאשׁ הַשְּׁנָה (ד"א וְנִפְיָק) נְפִיק בְּדִינָא וְעַלְמָא
קְיִימָא בְּדִינָא. וּבְגִינֵי כֶּף לְפִתַח וְדָאי. חֲטָאת
רּוּבִין בְּגִין לְאַתְפְּרַעָא מִינְךָ. וְאַלִיךְ תְּשׁוּקְתּוּ
עַד דְּתַשְׁתַּצִּי.

מַה זֶה לְפִתַח? זֶהוּ פִתַח
שְׁלַמְעֵלָה שְׁמַמְנוּ יוֹצֵאִים דִּינִים
עַל מַעֲשִׂים רְעִים שֶׁל הָעוֹלָם.
פִּתַח, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (תהלים קיח)
פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָק. וְלֵאחֲרָיו
פִּתַח - חֲטָאת רּוּבִין, זֶה מְלֵאךְ
הַמּוֹת, וְהוּא עֲתִיד לְהַפְרַע מִמֶּךָ.
בְּא רְאָה, בְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה נּוֹלֵד
אָדָם. בְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה וְדָאי סוּד
לְמַעֲלָה וְלַמַּטָּה. רֵאשׁ הַשְּׁנָה
לְמַעֲלָה. רֵאשׁ הַשְּׁנָה לְמַטָּה.
בְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה עֲקָרוֹת נְפִקְדוֹת.
מִנִּין לְנוּ שְׁבְרֵאשׁ הַשְּׁנָה זֶה הִיָּה?
שְׁכַתּוּב (בראשית כא) וַה' פִּקֵּד אֶת
שָׂרָה. וְה' דִּיִּקָּא זֶה רֵאשׁ הַשְּׁנָה.
וּמִשּׁוּם שְׂאָדָם יֵצֵא בְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה
(וְזֵא) בְּדִין, וְהָעוֹלָם עוֹמֵד בְּדִין,
וּמִשּׁוּם כֶּף לְפִתַח וְדָאי. חֲטָאת
רּוּבִין - כְּדִי לְהַפְרַע מִמֶּךָ. וְאַלִיךְ
תְּשׁוּקְתּוּ - עַד שֶׁתַּשְׁמַד.

וְאַתָּה תִּמְשׁוּל בּוּ. רְזָא הוּא דְכַתִּיב, (נחמיה ט)
וְאַתָּה מַחֲיָה אֶת כָּלָם. מִכַּאן אָמְרוּ לֹא
שְׁלִיט קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲלָא בּוּמְנָא דִישְׁתַּצִּין
חַיִּיבֵי עַלְמָא. וְעַל דָּא כִּיּוֹן דְּמְלֵאךְ הַמּוֹת
יִשְׁצִי לִוְן. כְּדִין קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׁלִיט עַלּוּי
דְּלֵא יִפּוּק לְאַבְבָּאשָׁא עַלְמָא דְכַתִּיב וְאַתָּה
תִּמְשׁוּל בּוּ (בְּתִיּוּבָתָא) וְאַתָּה דִּיִּקָּא. אָמַר רַבִּי
יִצְחָק בְּקוּטְרָא דְּפִלְגָא קַפְסִירָא (קַפְסִירָא) שְׂכִיחַ.
רַבִּי יְהוּדָה אָמַר וְאַתָּה תִּמְשׁוּל בּוּ בְּתִיּוּבָתָא.
רַבִּי יוֹסִי אָמַר כַּד הוּוּ אֲנוּן דְּרִין דְּקִין אֲזִלִין
בְּעַלְמָא הוּוּ מְטַרְטְשֵׁי אַרְעָא וְהוּוּ דְמִיִּין
לְעַלְאֵי וְתַתָּאֵי.

וְאַתָּה תִּמְשׁוּל בּוּ - סוּד הוּא,
שְׁכַתּוּב (נחמיה ט) וְאַתָּה מַחֲיָה אֶת
כָּלָם. מִכַּאן אָמְרוּ, לֹא שׁוֹלֵט
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֲלָא בּוּמֵן
שִׁישְׁמַדוּ רְשַׁעֵי הָעוֹלָם. וְעַל זֶה,
כִּיּוֹן שְׁמֵלֵאךְ הַמּוֹת יִשְׁמִיד
אוֹתָם, אֲזִי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
שׁוֹלֵט עַלּוּי שְׁלֵא יֵצֵא לְהַרַע
לְעוֹלָם, שְׁכַתּוּב וְאַתָּה תִּמְשׁוּל בּוּ
(בְּתִיּוּבָתָא). וְאַתָּה דִּיִּקָּא. אָמַר רַבִּי
יִצְחָק, בְּקִשְׁר שֶׁל הַמְּחַלְקַת
הַמּוֹשֵׁל מְצוּי. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר,
וְאַתָּה תִּמְשׁוּל בּוּ - בְּתִיּוּבָתָא.
רַבִּי יוֹסִי אָמַר, כְּשֶׁהִיוּ אוֹתָם
דּוֹרוֹת שֶׁל קִין הוֹלְכִים בְּעוֹלָם,
הָיוּ מְחַלְקִים אֶת הָאָרֶץ, וְהָיוּ
דוֹמִים לְעַלְיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים.
אָמַר רַבִּי יִצְחָק, עֲזוּ"א וְעֲזוּ"ל,

אָמַר רַבִּי יִצְחָק עֲזוּ"א וְעֲזוּ"ל כַּד נָפְלוּ
מֵאַתֵּר קְדוּשְׁתֵּיהוּ מְלַעֲלֵלָא, חֲמוּ בְּנַת

בְּנֵי נֶשֶׁא וְחֻטְאוֹ וְאוֹלִידוֹ בְּנִין, וְאֵלֶיךָ הוֹוֹ נְפִילִים דְּכְתִיב הַנְּפִילִים הָיוּ בְּאֶרֶץ.

רבי חייא אמר בְּנֵי דְקִינָן הוֹוֹ בְּנֵי אֱלֹהִים. דְּהָא כַּד אָתָּא סמא"ל עַל חֲנִיה אֲטִיל בַּה זִוְהֵמָּא וְאַתְעַבְרַת וְאוֹלִידַת לְקִינָן. וְחִיזוּ דִילִיָּה לָא הוֹה דְּמִי לְשֶׁאָר בְּנֵי נֶשֶׁא. וְכַל אֲנוּן דְּאַתְיִין מִסְטָרָא דִילִיָּה לָא הוֹוֹ אַקְרוּן אֱלָא בְּנֵי הָאֱלֹהִים.

רבי יהודה אמר וְאֲפִילוּ אֲנוּן (בני) נְפִילִים הָכִי אַקְרוּן. הֵמָּה הַגְּבוּרִים. שְׁתִּין הוֹוֹ בְּאֶרְעָא כְּחוּשְׁבֵּן דְלַעֲיָלָא. כְּתִיב הֲכָא הֵמָּה הַגְּבוּרִים אֲשֶׁר מַעוֹלָם וְכְתִיב הֵתָם (שיר השירים ג) שְׂשִׁים גְבוּרִים סָבִיב לָהּ. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר הֵמָּה הַגְּבוּרִים אֲשֶׁר מַעוֹלָם מִמֶּש. מַעוֹלָם דִּיִּיקָא. אֲנָשֵׁי הַשֵּׁם, מָאִי שֵׁם דָּא הוּא עוֹלָם דְקֶאֱמָרָן. אֲנָשֵׁי הַשֵּׁם דִּיִּיקָא. כְּתִיב הֲכָא אֲנָשֵׁי הַשֵּׁם וְכְתִיב הֵתָם (ויקרא כד) בְּנִקְבוּ שֵׁם, וְכְתִיב, (ויקרא כד) וַיִּקּוּב בֶּן הָאִשָּׁה הַיִּשְׂרָאֵלִית אֶת הַשֵּׁם.

השלמה מההשמטות (סימן ל"ו)

רבי חייא אמר מַעוֹלָם דָּא הוֹוֹ, וְגוֹבְרִין גְּבִרִין דְּסְטָרָא בִישָׂא הוֹוֹ, דְּכְתִיב אֲנָשֵׁי הַשֵּׁם. אֲנָשֵׁי שֵׁם לָא כְּתִיב, אֱלָא אֲנָשֵׁי הַשֵּׁם כְּגוֹוְנָא דָּא כְּתִיב, זְכוֹר רַחֲמֵיךָ יי וְחֻסְדֵיךָ פִּי מַעוֹלָם הֵמָּה, מַעוֹלָם וְדָאִי נָטַל לוֹן קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאִינוּן אֲבָהֶן קְדָמָאִי לְמַהוּי רְתִיכָא קְדִישָׁא לַעֲיָלָא. אָמַר רַבִּי יִצְחָק מַעוֹלָם דָּא אִיהוּ מִשְׁתוּ שְׁלִשְׁלֵמָה דְכְּתִיב וְכוּ': (עד כאן מההשמטות)

רבי חייא אמר מַעוֹלָם מִמֶּש הוֹוֹ. וּמַעוֹלָם דְלִתְתָּא נָטַל לוֹן קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּמָה דְאַתָּא אָמַר (דא הוֹוֹ וְגוֹבְרִין גְּבִרִין דְּסְטָרָא בִישָׂא הוֹוֹ דְכְתִיב אֲנָשֵׁי שֵׁם אֲנָשֵׁי הַשֵּׁם לָא כְּתִיב אֱלָא אֲנָשֵׁי שֵׁם כְּגוֹוְנָא דָּא כְּתִיב) (תהלים כה) זְכוֹר רַחֲמֵיךָ יי וְחֻסְדֵיךָ פִּי מַעוֹלָם הֵמָּה. מַעוֹלָם

כְּשִׁנְפֵלוּ מִמְקוֹם קְדָשְׁתָּם מְלַמְעָלָה, רָאוּ בְנוֹת בְּנֵי אָדָם וְחֻטְאוֹ וְהוֹלִידוּ בְנִים. וְאֵלָה הָיוּ נְפִילִים, שְׁכַתוּב וְהַנְּפִילִים הָיוּ בְּאֶרֶץ.

רבי חייא אמר, בְּנֵי קִינָן הָיוּ בְּנֵי אֱלֹהִים, שְׁהָרִי כְּשִׁבָא סמא"ל עַל חֲנִיה, הֲטִיל בַּה זִוְהֵמָּה וְהַתְעַבְרָה וְהוֹלִידָה אֶת קִינָן, וְהַמְרָאָה שְׁלוּ לָא הָיָה דוֹמָה לְשֶׁאָר בְּנֵי אָדָם, וְכַל אוֹתָם שְׁבָאוּ מִהַצַּד שְׁלוּ, לָא הָיוּ נְקָרָאִים אֱלָא בְּנֵי הָאֱלֹהִים.

רבי יהודה אמר, וְאֲפִילוּ אוֹתָם (בני) נְפִילִים כְּדִן נְקָרָאִים, הֵמָּה הַגְּבוּרִים. שְׂשִׁים הָיוּ בְּאֶרֶץ כְּחוּשְׁבֵּן שְׁלַמְעָלָה. כְּתוּב כָּאֵן הֵמָּה הַגְּבוּרִים אֲשֶׁר מַעוֹלָם, וְכְתוּב שֵׁם (שיר ג) שְׂשִׁים גְבוּרִים סָבִיב לָהּ. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, הֵמָּה הַגְּבוּרִים אֲשֶׁר מַעוֹלָם מִמֶּש. מַעוֹלָם דְּנִיקָא. אֲנָשֵׁי הַשֵּׁם, מָהוּ שֵׁם זֶה? הוּא עוֹלָם שְׁאֲמָרְנוּ. אֲנָשֵׁי הַשֵּׁם דְּנִיקָא. כְּתוּב כָּאֵן אֲנָשֵׁי הַשֵּׁם, וְכְתוּב שֵׁם (ויקרא כד) בְּנִקְבוּ שֵׁם, וְכְתוּב (שם) וַיִּקּוּב בֶּן הָאִשָּׁה הַיִּשְׂרָאֵלִית אֶת הַשֵּׁם. הַשְּׂרָמָה מִהַהשְׁמָטוֹת (סימן ל"ו)

רבי חייא אמר, מַעוֹלָם זֶה הָיוּ, וְגְבִרִים גְבוּרִים שְׁל צַד הֲרַע הָיוּ, שְׁכַתוּב (בראשית ו) אֲנָשֵׁי הַשֵּׁם. אֲנָשֵׁי שֵׁם לָא כְּתוּב, אֱלָא אֲנָשֵׁי הַשֵּׁם. כְּמוֹ זֶה כְּתוּב (תהלים כה) זְכוֹר רַחֲמֵיךָ ה' וְחֻסְדֵיךָ פִּי מַעוֹלָם הֵמָּה. מַעוֹלָם וְדָאִי לְקַח אוֹתָם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהֵם הָאֲבוֹת הַיִּרְאֻשׁוֹנִים לְהַיּוֹת מְרַכְבָּה קְדוּשָׁה לְמַעְלָה. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מַעוֹלָם - זֹהִי מִשְׁתוּ שְׁלִשְׁלֵמָה, שְׁכַתוּב וְכוּ': ע"כ.

רבי חייא אמר, מַעוֹלָם מִמֶּש הָיוּ, וּמַעוֹלָם שְׁלַמְטָה לְקַח אוֹתָם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר (זה הוֹוֹ וְגוֹבְרִים גְבוּרִים שְׁל צַד הֲרַע הָיוּ, שְׁכַתוּב אֲנָשֵׁי שֵׁם, וְלֹא כְּתוּב אֲנָשֵׁי הַשֵּׁם, אֱלָא אֲנָשֵׁי שֵׁם.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרֻעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרֻעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרֻעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

זכותא דבר יוחאי

[המשך מעמוד ב'] בְּמַסִּים סִפְר אַחַד מְסַפְרֵי הַקְּבֵלָה חָשִׁיב נְמִי סְעוּדַת סִיּוּם, כַּמְבָּאָר בְּסִפְר זְכִירָה לְחַיִּים לְהַגְר"ח פְּלֶאגִי (ח"ב דף נ"ג) בְּשֵׁם הַמְּקַבְּלִים, דְּדוֹקָא בְּלִימוּד מְשֻׁנּוּת צְרִיךְ לְהַבִּין פִּירוּשׁ הַתְּבוּת, אֲבָל בְּזוּהַר הַקְּדוּשׁ, אֶף עַל פִּי שְׂאִינוּ מִבֵּין כָּלָל, יַעֲלֶה לְרַצּוֹן לִפְנֵי ה'. וְכֵן כְּתַב בְּסִפְר יִפְה לְלַב (ח"ה בְּהַשְׁמֹטוֹת לִי"ד סִיּוּן רמ"ו ס"ק א'), וּבְסִפְר יִשְׁכִּיל עֲבָדֵי (ח"ו י"ד סִיּוּן כ"ח אוֹת ר'), וּלְפִי דְבָרֵיהֶם גַּם בְּלֹא מִבֵּין עוֹלָה לְסְעוּדַת סִיּוּם. וְעֵינָן עוֹד בְּשׁו"ת חַיִּים שְׂאֵל (ח"א סִיּוּן ע"ה אוֹת ב'), בְּמַעֲלַת לִימוּד הַזּוּהַר אֶף בְּלֹא הַבְּנָה^ט, וּלְפִי זֶה שֶׁיָּךְ סִיּוּם בְּלִימוּד זֶה.

וּבִיּוֹתֵר מְחֻדָּשׁ בְּשׁו"ת אֶפְרָקְסְתָא דְעֲנִיָּא (חֲלָק א סִיּוּן קנ"ד), שֶׁכְּתַב עַל אָדָם אַחַד שֶׁהִתְמִיד בְּלִימוּד הַש"ס, וְלֹא הִיָּה יוֹדֵעַ מֶה הוּא לּוֹמֵד, וְעַם כָּל זֶה זָכָה לְקִירוֹן פְּנִים. וּז"ל: "וְשִׁמְעֵתִי שֶׁהִיָּה אִישׁ אַחַד שֶׁהִתְמִיד בְּלִימוּד הַש"ס וְלֹא יָדַע מֶה קָאָמַר, וְאֶף עַל פִּי כֵן זָכָה לְקִירוֹן אוֹר פְּנִים כְּתַלְמִיד חֲכָם. וְזֶהוּ מִסְתָּרֵי סִגְלַת הַתּוֹרָה בְּפִעּוּלְתֶיהָ הַנִּשְׁגָּבָה עַל נֶפֶשׁ מְקַבְּלֵי מִתַּן נְחִלְיָאֵל". עַד כְּאֵן.

בְּסִפְר תּוֹלְדוֹת קוֹל יְהוּדָה (אוֹת ל"ג) הוֹבָא עוֹבְדָא, דְּפַעַם אַחַת בְּיוֹמֵי דְאָב קָדָם הַצּוּם, עָשָׂה סְעוּדַת סִיּוּם וְאָכְלוּ בִּשְׂרָה. וְשֶׁאֵלוּ אוֹתוֹ עַל מֶה עָשָׂה סִיּוּם? וְהַשִּׁיב, כִּי סִיּוּם אֶת הַסִּפְר הַקְּדוּשׁ עֲשֵׂרָה מְאֻמְרוֹת לְהַרְמִיעַ מִפְּאֻנוּ ז"ל, וְכֵן בְּמִנְהַגֵּיו (שֵׁם אוֹת קכ"ט). פַּעַם אַחַת בְּמוֹצָאֵי תַּשְׁעָה בְּאָב אֲכַל בִּשְׂרָה, וְאָמַר שְׂיֵשׁ לוֹ סִיּוּם עַל סִפְר פְּרִי עֵץ חַיִּים (לְהַאֲרִי הַקְּדוּשׁ).

ט) כַּמְבָּאָר בְּסִפְרֵים הַקְּדוּשִׁים, רָאָה: הָרַב מֹשֶׁה זְכוּתָא בְּהַזְהוּתֵיו לְסִפְר הַכְּנֻנוֹת, פְּלֹא יוֹעֵץ אוֹת ז', זֶהוּ, סְדוּר פְּנִינֹת הָאֲרִי"ז"ל, בְּסִדְר פְּנִינֹת הַלְמוּד, אוֹר צְדִיקִים לְהַרְבּ מְאִיר פֶּאֶרְיֵשׁ, סִיּוּן א' סְעִיף קָטָן טו, עֲבוּדַת הַקֶּדֶשׁ לְהַחִיד"א, מוֹרָה בְּאֶצְבַּע סִיּוּן מֵד, נֶפֶשׁ חַיִּים מְעַרְכַת הו' אוֹת ד', מִשֵּׁם הַגְּדוּלִים לְהַחִיד"א, רַבְּנוּ יוֹסֵף חַיִּים, הֵבֵן אִישׁ ח', בְּהַקְּדַמַת הַתְּקוּנִים בְּנִיחָה, הָרַב הַקְּדוּשׁ רַבִּי מֹשֶׁה חַיִּים אֶפְרַיִם מְסִדְלִקוֹב בַּעַל דְּגָל מִחְנֶה אֶפְרַיִם בְּלִקוּטִים דְּבוּר הַמִּתְחִיל 'שְׁקִנִּי, סִפְר נְתִיב רִשִׁי, בְּשֵׁם מוֹרִי, הֵלֵא הוּא הָרַב הַצְּדִיק רַבִּי הַלֵּל מְפֶאֶרִיטְשׁ, סִפְר מְגִדֵּל עוֹ, מְאֻמְרֵי דְבָרֵי אֶלְקִים חַיִּים מְאֻדְמוּרֵי חֲב"ד, עֲמוּד תְּכֵוֹ, חֲנָה אֲרִיאֵל, לְהַרִי"א מְהוּמִיל, שְׁמוֹת עֲמוּד סוֹ, תּוֹרָה אוֹר לְכַעַל הַתְּנִיָּא, פְּרִשְׁת בְּשִׁלַח דְּבוּר הַמִּתְחִיל אֲשִׁירָה לְה', רַבִּי יִשְׂרָאֵל דּוֹב מוּילְעֲדִנְיִק, שְׂאֲרִית יִשְׂרָאֵל שְׁעַר (הַהַתְּקַשְׁרוֹת שְׁעַר הַא' דְּרוּשׁ ה') מְאֻמְרֵי ב'). מוֹרְנוּ הָרַב צְבִי אֶלְמִלְךָ בְּהַזְהוּתֵיו לְסִפְר סוּר מֵרַע, דְּפוּס מוּנְקֻטְשׁ אוֹת ט', הַקְּדַמַת סִפְר עֲצִי עֵדָן מְקַאמְאָנָא וְזָרוּנו לְבָרְכָה, וְעוֹד.